

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. Φύλλου 22

Τιμή φύλλου δραχ. 1.50

Γραφεία: Βενιζέλου 25

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΘΗΛΕΦΑΝΗΣ Τ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ
ΥΠΕΥΘ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ
2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1964

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Πρό ημερών γιορτάστηκε η επέτειος της απελευθέρωσης της χώρας μας από τη ναζιστική κατοχή και κατ'επέκταση και η Έθνική αντίσταση.

Τις λίγες αυτές γραμμές τις αφιερώνουμε σα φόρο τιμής σ'αυτούς που στο προσκλητήριο της νίκης τη μέρα της απελευθέρωσης δεν έδωσαν το παρόν, αλλά αγκλιασμένοι σφιχτά από τη γη που τόσο αγάπησαν και που γι' αυτήν έδωσαν το πολυτιμότερο που είχαν, τη ζωή τους, ήταν άπόντες την ημέρα της μεγάλης χαράς.

Ινδάλματα της ανθρωπίνης αρετής, και της εθνικής συνειδήσεως, χωρίς καμιά πίεση, χωρίς να δένονται με όρκο, με μόνη την εθνική υπερφάνεια οδηγού και την υπέρμετρη αγάπη προς την πατρίδα, ξεκίνησαν τον καλόν κι' αγαθόν αγώνα, τον υπέρ βομών και εσπιών...

Άνθρωποι κάθε πολιτικής αποχρώσεως, όλων των πνευματικών στρωμάτων, κάθε κοινωνικής τάξεως, άγνωστοι μέχρι χθές, ενωμένοι στον κοινό αγώνα της ελευθερίας, έγραψαν με το αίμα τους, μία καινούργια έποποιία έξ'ισου μεγάλη και λαμπρή σαν του Άλβανικού έπους.

Δέν έχει σημασία αν άλλοι απ' τους αγωνιστές της ξεκίνησαν από τα άριστερα και άλλοι από τα δεξιά και άλλοι από το κέντρο. Την στιγμή που έβρισαν στο Γοργοπόταμο και στην Άλαμνα έγιναν όλοι ίδιοι απ' όπου κι' αν ξεκίνησαν. Το ίδιο έγινε και το Σεράντα. Άριστεροι, Δεξιοί και κεντροδοί ήταν οι φανταίροι που έγραψαν το έπος των Άλβανικών βουνών. Κι' όταν προέταξαν τα στήθη τους στις λόγχεις του φασισμού, δέν ήταν πιά ούτε δεξιοί ούτε άριστεροι ούτε κεντροδοί ΑΛΛΑ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΡΟΜΑΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Σ'όλοκληρη την περίοδο της μαύρης κατοχής, κάθε πόλη, κάθε χωριό και κάθε σπίτι ήταν και μία έστια αντίστασεως. Και όλο αυτό το έτερόκλητο πλήθος πειθαρχημένο απόλυτα, έδωσε τον άνισο αγώνα, το ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΑΓΩΝΑ, στο φασίστα κατακτητή της Πατρίδας.

«Λέγαμε ότι οι Έλληνες πολεμούν σαν ήρωες. Τώρα θά λέμε ότι οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες», έλεγε επιγραμματικά ο Τσώρτσιλ τον καιρό του πολέμου. Δέν γνωρίζουμε αν το πίστευε αυτό που έλεγε. Πάντως έίπε μία μεγάλη αλήθεια.

Χιλιάδες οι άνώμονοι ήρωες που πότισαν με το αίμα τους το δένδρο της ελευθερίας.

Μά όσο κι' αν με μαρτυρικό θάνατο πεθάναν, ΜΑΚΑΡΙΟΙ.

Γιατί πέθαναν ευτυχισμένοι πολεμώντας για την πατρίδα.

Γιατί δέν πρόλαβαν να δοθούν το μακάβριο χορό που η πολιτική σκοπιμότητα, η ξένη επέμβαση, οι φιλοδοξίες και τα μίσση, στήσαν γύρω από μία μεγάλη μερίδα ανθρώπων της Έθνικής Αντιστάσεως, με σκοπό τη δυσφήμιση και τη διαστρέβλωση της αλήθειας γύρω απ'αυτούς.

Μά η αλήθεια, όσο κι' αν προσπαθήσουν να την καλύψουν, δέν μπορεί παρά μία μέρα να θριαμβώσει.

Κι' η μέρα αυτή μετά 20 δόλοκληρα χρόνια ήρθε. Χρειάστηκε μία νέα αντίσταση εναντίον της έσωτερικής κατοχής και της σκανδαλοκρατίας, για να νικήσει επί τέλους η δημοκρατία και να τιμηθεί όπως της άξιζει η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

Όσοι δέν τόλμησαν η δέν θέλησαν να κάνουν αντίσταση εναντίον του φασίστα κατακτητή και όσοι συνεργάστηκαν μ'αυτόν, κάνουν τώρα ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ. Και

διαμαρτύρονται οι αίσχροι και καταγγέλλουν ως... άντεθνική την αντίσταση του λαού, το αίμα που χύθηκε, τις θυσίες που έγιναν, τα νιάτα που χάθηκαν ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ.

Υβρίζουν την αντίσταση μόνον αυτοί που άπουσίαν από τις γραμμές της, οι βρομεροί έδον-προδότες που συνεργάστηκαν με τον κατακτητή και οι αίσχροι έθνοκάπηλοι που πιστεύουν μόνο στο χρήμα που για χάρη του είναι σε θέση να πουλήσουν και όλοκληρη την Έλλάδα.

Μάταια όμως την υβρίζουν και μάταια προσποιούνται ότι την αγνοούν. Η αλήθεια άρχισε ήδη να διαλύμπη. Χρειάζεται όμως ένα ακόμη βήμα στο δρόμο της αλήθειας. Και μία δικαιοσύνη στον καθολικό αγώνα δόλοκληρου του έθνους για την ελευθερία. Χρειάζεται Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΗΣ, από το γυναικό αγωνιστή του βουνού και της συνοικίας ως τις ένοπλες δυνάμεις της Μέσης Ανατολής.

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. Και όσοι άναπακορίθηκαν στο προσκλητήριο της, άναπακριθκαν γιατί είχαν άποφασίσει να θυσιαστούν για την Πατρίδα.

Και αυτοί βέβαια που θυσίαστηκαν για την ελευθερία και την πατρίδα έκαμαν με άπλότητα και αγιότητα το καθήκον τους.

Τό δικό μας όμως καθήκον είναι ΝΑ ΤΙΜΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΕΡΗ ΤΟΥΣ ΜΝΗΜΗ και να μνήν αφήσουμε να την άμυράσουν, οι άνανδροι άπόντες, οι βρομεροί δόσιολογοι και οι αίσχροι έθνοκάπηλοι.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

—Έγώ σοφ λέω πως δέν τον γλιτώνουμε τον πόλεμο. —Έλα βρέ άδερφέ! Μήν τα τραγικοποιείζα πράγματα.

—Άκουτε τί σας λέω, συνεχίζει απ'όρθους ο άπασιόδοξος της παρτίδας. Ο πόλεμος είναι άτύχουρος.

Η συζήτηση περί Χρυσούταφου, και άνησυχίες, χιλιάδες έρωσιαματικά, άγονίες, φοβή!

Τό ίδιο και με τη δολοφονία του Κένεντυ. Κι' η ιστορία επαναλαμβάνεται σε κάθε άναετο, σε κάθε απογύμρωση από τον πολιτικό στίβο ενός άρχηγού κάποιας μεγάλης δυνάμεως. Τα παραμύθια της παιδικής ηλικίας, όπου βασιλιάδες για τα μάτια της φάριας τους άλληλοξένωνταν τους λαούς τους, άρσαν βαθεία τα ίχνη τους. Μά προς Θεού!

Άλλοιμονο αν η τύχη των κρατών δέν κυβερνούν άλλεφ Θεού!

Δέν αντίλεγο πως σε κάθε ένεργεια ύπαρχει η προσοπική τους σφραγίδα, μά πίσω απ' αυτούς ύπαρχουν κοινοβούδια, υερσοιές, λοιπό που καθοδηγούν κι' έλέγχουν.

Άλλοιμονο αν η τύχη των λαών της γης ήνταν εξάρτημα ενός και μόνου άνδρου.

Κι' άλωστε τίποτε δε σν-νιγορεί στο ότι ο άντικαταστάτης του ειρηνόφιλου άρχηγού θά είναι άπακος του Θεού Άρη. Μά, όπως είπα

και πιά πάνω, η δύναμη δέν είναι του ενός. Είναι των πολλών.

Κι' αυτοί είναι ο λαός. Ο λαός, η άκατάλυτη αβή δύναμη που εκ του ασυνούς έλέγχει, κρίνει, ψέγει, επικροτεί.

Κι' όχι σπάνια δίνει δυναμικές λύσεις, όταν οι φιλοδοξίες, και η μεταδοξία κοφών άνθρωπον προσπαθεί να μετατρέψη τον ρούιν της ιστορίας χωρίς την έγκριση των λαών που εκπροσωπούν.

Νά η μόνη πραγματική, η μόνη ύπαρχουσα δύναμη, που κανείς άτομικά, όσο και μεγάλος κι' αν είναι, δέν μπορεί να την παραβλένη άτιμωρητή.

Άς μνήν τρέμουν, κι' άς μνήν άνησυχούν λοιπόν οι κελόι μας φίλοι.

Δέν γίνεται πόλεμος. Είναι έξο από το πνεύμα της εποχής, έξο από τη θέληση του όποιουδήποτε κατοίκου του πλανήτη μας.

Οι έμποροι του θανάτου, οι μιλιταριστές, οι πολεμοκάπηλοι είναι λίγοι. Και τί άνεύρα τους άπρηγματοποιή-τοι εσσεβείς πόδοι που θά μείνουν πόδοι και άνετρα.

Τό συμβολικό περιστερί με το κλαδί της ελιάς είναι ο μόνον κάτοικος του πλανήτη μας σε πέσιμα τών όσων άμφιβάλλουν γι' αυτό.

Γαμα—Άλφα

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΜΑΣ ΖΗΤΗΜΑ

Πολλά γράφονται σιβά-ρος του κ. Παπανούτσου από μέρηα του άντιπολιτευμένου τύπου. Δέν είναι, βέβαιε, μόνο οι γλωσσισμωτορες που μυστηριασμούν που χύνουν το φαρμάκι τους, για να δηλητηριάσουν κάθε προσπάθια ενάρθρωσης του εκπαιδευτικού δημοτισμού. Δέν είναι μόνο η Φιλοσοφική Άθηνών, τό προτύργιο αυτό της αντίστασης, έμπόδιο σε κάθε προσπάθια που άποβλέπει στην «καθέρωση» της δημοτικής. Είναι και οι έρμηριδές της ΕΡΕ που βρίζουν τον κ. Παπανούτσο, γιατί γλωσσίζουν με πόση έγλυπωση κι' αγάγη τον περιβάλλοντα δέκαπαιδευτικό σύστημα κι' οτι μ' αυτόν «μπορούμε» (έτσι τον άποκαλεί ο «Έλληνικός Βαρρς») για να... πών κατακρήνη! Δέν θά φοβόυνται πιά να διδάσκουν τη ζωαντική Έλληνική γλώσσα οι καθηγητές.

Λυσισίδους, γιατί καθι-ναι η έπιβία τους να οβι-ερωθή κι' η γλώσσα των έρμηριδων.

Ποιά είναι, κύριοι, η γλώσσα των έρμηριδων; Αυτή που χρησιμοποιεί ο συντάκτης του κύριου έρ-βρου; Η ειδησογραφία; τή πολιτικό αγόλιο; τή χρονόγραφική; Ποιά; Η γλωσσική άναρχία. Αυτό είναι και γνωστός ο σκοπός σας. Δέ μας γελάτε. Ξέρουμε τί έπίδωκατε. Πάτε να έπιβάλετε την καθάρουσα με πλάγιο τρόπο, διά μέσου της «μεικτής». Δέ διαχτήκατε από τό γεγονός ότι η γλώσσα που ύποστηρίζετε και που πο-κτιτέ δέ μιλήθηκε, η καθάρουσα, χάνει συνεχώς έ-δαρος και κατάληξε στη μείξη (έτσι δύνουμε το φαινόμενο ο ύμετερος κ. Κασιμάτης που πολύ τό ύποστηρίζε). Τί άλλο σημαίνει η «μειξή», κύριοι, παρά ότι χάνει τη μούρη της η καθάρουσα μέσα στην ο μωρη γλώσσα του λαού μας και τη νοθεύει;

Όμως δέ θά σας γινή πιά τό χατήρι. Η Έλλάδα δέν είναι σήμερα κράτος κοτζυμάτσων και λογι-ώτατων, για να μπάζετε και πάλι τα εία και τα ώ-

ά» στ' αναγνωσματάρια των μαθητών. Ο εκπαιδευτικός κόσμος έπιθυμεί να γραφούν όλα τα έχχει ριβία, του γυμνασίου, τή δημοτική. Νά πάνη πιά η δλθρία έπιβραση που άσκει η καθάρουσα στο Έλληνόπουλο και τό κα-ταναί, όχι δίγλωσσο, μά άγλωσσο, άκόμο να έκφραση και τα πιά όπά άπράματα.

Άφου παραμένει άκόμα η «έπίσημη γλώσσα του

κράτους» η καθάρουσα, άς δ.δ.άσκαται στις δύο τελευταίες τάξεις του γυμνασίου σαν ίδιαίτερο μάθημα, ώπως να πάψη μία μέρα να είναι πιά «έπίσημη» και να έπισημοποιηθή έκελη που δικαιοσύνη να είναι έπίσημη γλώσσα του κράτους των Νέων Έλλήνων, η Νεοελληνική Κοινή, η χωρίς ιδιοματισμούς Δημοτική.

Θά επανέλθουμε.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ κ. ΤΣΕΛΕΠΟΓΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΔΗΜΟΤΩΝ ΜΑΣ

Έσοδα ελάχιστα, χρέη άπίπολα και άνάγκες άπειρες, έξ αιτίας της έγκληματικής άδιαφορίας, της φουλοκρατίας και της ρουσφετολογίας του παρελθόντος. Έναν τέτοιο δήμο παρέλαβε ο νέος μας δήμαρχος κ. Τσελέπογλου. Έχοντας όμως έπιγνώσει της άποστολής του και από μεγάλη αγάπη προς την Βέρεια και τό λαό της, ο κ. Δημαρχος, εργάζεται άκόμο και καταβάλλει πάσαν δυνατήν προσπάθειαν δια να διορθώση τα κακάς κείμενα. Τό κάθε τι τό

μελετά άπείθυνα και μετά άπείθυνα προοχρη κι' προσπαθεί να έξεύρη πόρους, χωρίς να θέη τα φτωά στρώματα, για να δημοφύγη τα άπαράτητα έργα και να άντεπέξλη ότιε όσοκαρίσει του άμαρταλοφ παρελθόντος. Ο Δήμος νοικοκυρεύτηκε και έ άνεμας της άλλης άρχισε να πνήσιν πάλι μας. Με την πετραν την όποιαν διαθέτει ο κ. Τσελέπογλου αλλά και με την εσοθενόρση, την έντιμότητα και τις ισοδότητές του, είμεθα άπολύτως βέβαιοι ότι θά